

גל לילה

בראשות
הרה"ג ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

02 הרב יגאל כהן
כח הדבור

09 יש מזל לישראל
חודש אב

05 מדבר מנסיון
אין לי יד, אבל יש לי
מישהו שמאמין בי

11 תאיר גולן
חסד לא שוכחים

06 רגע של סיפור
אמא יש רק אחת

15 סיפורי צדיקים
הרבי מליובאוויטש

פרשת מטות מסעי

עלון מספר
459
אין לקרוא בזמן
התפילה וקריאת התורה
נא לשמור על קדושת הגליון

לפי לוח "אור החיים"	י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
כניסת שבת	19:25*	19:23	19:26	19:24
יציאת שבת	20:15	20:14	20:17	20:14
ר"ת	21:10	21:07	21:11	21:07

*בירושלים: לנוהגים 40 דק' 19:05

אתה רוצה להשפיע על עם ישראל? תאהב אותם! הרב יגאל כהן שליט"א ראש מוסדות יביע אומר וארגון ענפים

נח הדבור

"איש כי ידר נדר לה' או השבע שבעה לאסור אסור על נפשו לא יחל דברו ככל היצא מפיו יעשה" (במדבר ל, ג).

מפאן אַנחנו רואים כמה התורה הקמירה במלים שיוצאות מהפה שלנו - יש להן כח ענק לקבע את החיים שלנו, וחשוב מאד להזהר במה שאנחנו אומרים.

יש לי קרובת משפחה שלא התחתנה עד גיל 44, בערה ברוך השם, היא התחזקה, חזרה בתשובה והתקרבה לבורא עולם. היא הבינה את המשמעות של להקים בית, והיא מאד רצתה להתחתן. היא לא הצליחה, למרות שנפגשה שוב ושוב ובאמת עשתה הכל, כל מה שצריך.

יום אחד היא באה אלי ואמרה: "אני מבקשת שתמצא לי פתרון למה אני לא מתחתנת!". אמרתי לה: "תשמעי, לא נעים לי לחפר לך בעברות, אולי עשית משהו לא בסדר". ואז היא אמרה לי: "כבוד הרב, אני מוכנה לשמע הכל".

יום אחד היא נזכרה שהשתתפה בכת כשהיתה רחוקה מבורא עולם. בכת הזו כלם מקבלים על עצמם לא להתחתן - שלא יפגעו להם באנגריות. והיא גם אמרה: "אני מקבלת על עצמי שלא להתחתן".

אמרתי לה: "תראי, את קללת את עצמך". היא שאלה: "מה נהן לעשות?" אמרתי לה: "תבואי לכולל, נערה לך התרת קללות". הבאתי

המילים שלנו יכולות לבנות או להחרב לברך או לקלל

זה כח אדיר, זה כמו פצצת אטום. אבל אנחנו לא יודעים להשתמש בפצצות האלה.

יש לה פה, הפלי החזק ביותר בעולם. אנשים עושים שטיות והולכים וגונבים ומחפשים ומתיאשים. "אין לי כסף", "לא מצאתי שדוך". כל אחד והטרדות שלו.

לך תצעק לאבא. אתה באוטו? דבר אתו, תתחנן אליו. אתה רוק ואתה נמצא באוטו, אתה רוצה אשה טובה? כל היום תתפלל: אני רוצה אשה טובה וצדקנית. אשה זה יסוד

הרגע שבו הבנו - ה' אוהב אותנו

שלום וברכה,

ברצוני לומר תודה גדולה לרב יגאל כהן, שהיה שליח טוב מאת הקב"ה לקרב אותנו אליו, ולשנות את חיינו מהקצה אל הקצה. הכל התחיל לפני כ-8 שנים. הייתי אז מורה בשנתי הראשונה, ההתמודדות בכיתה עם המשמעת ועם ההורים, היתה קשה מנשוא, וגרמה לי להיכנס לדיכאון, ועצבות תמידית.

מה גם שבאותה שנה, עברנו לגור בעיר אחרת, ובעלי התחיל לעבוד בלילות, על מנת שיהיה לו זמן ללמוד בכולל ביום. בפועל, העבודה התישה אותו, וזלגה הרבה גם לעבר שעות היום. כך שבעלי לא למד בהתמדה, ודבר זה הסב לי צער רב. כבר הייתי מיואשת, ולא ראיתי כיצד אני יוצאת ממעגל החיים בו אני נמצאת. והבנתי שכנראה אצטרך לוותר על שאיפת חיי, להקים בית של תורה אמיתי.

עד שבחשדי ה' יתברך, בערך בחודש ניסן של אותה שנה, יצאנו מהסופר, ועלינו לרכב חזרה הביתה, ביציאה מהסופר, בעלי רואה שעל הרצפה זרוק דיסק, עטוף בניילון, ותמונה של רב עליו. לא היה לו נעים לדרוס את הדיסק, ולכן יצא והרים את הדיסק.

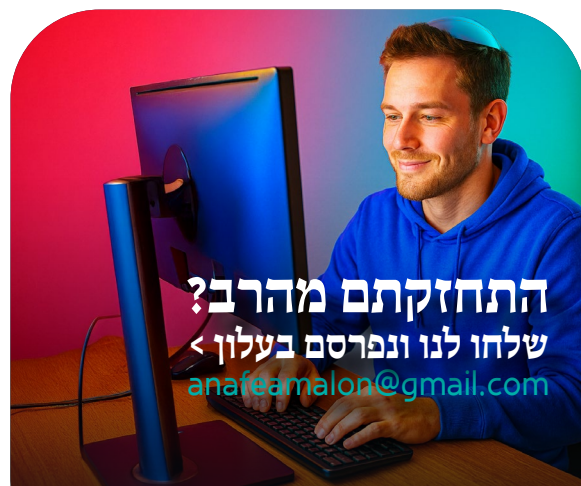
העטיפה היתה מאובקת, אך הדיסק נשאר שלם. החלטנו לשמוע את הדיסק ברכב.

מאותו יום השתנו חיינו. הקשבנו לדיסק בכל זמן ועת. הבנו שה' יתברך אוהב אותנו ורוצה בקרבתנו (לפני זה הלכנו בתחושות של אשמה, עצבות, פחד, ושה' רוצה להעניש אותנו). השגנו דיסקים נוספים, והקשבנו, דבר זה חיזק אותנו מבחינה רוחנית, וכל הבית התעלה.

בעלי היקר, עזב את העבודה, וחזר לכולל, סיים רבנות, ומשמש כרב קהילה.

אני נהייתי אמא טובה יותר, שמחה, מרוצה, בעלת כוחות, אין צעקות וכעסים בבית, כמה בטחון ושלווה זה משרה על הילדים, בביה"ס שאני מלמדת, אני מצליחה ב"ה וההורים והצוות מרוצים. תודה לה'!

ותודה לרב יגאל כהן על הזכות!

התחזקתם מהרב? שלחו לנו ונפרסם בעלון < anaf@amalon@gmail.com

משלחן רבנו

לכבוד מורנו ורבנו
ועטרת ראשנו שליט"א.

רציתי לשאול את כבוד
הרב שליט"א אודות
לימוד תורה בתשעה באב,

שכידוע מותר ללמוד הלכות אבלות, אבל הסתפקתי היות
ואני עוסק בכולל בלימוד הלכות אבלות, ומשתדל ללמוד את
ההלכה בצורה עיונית ומקיפה ובס"ד אף לחדש חידושים,
והשאלה האם באופן כזה מותר לי להמשיך בלימוד כרגיל כיון
שאלו הלכות אבלות או שמא צריך לשנות מדרך הלימוד או
מנושא הלימוד?

בתודה מראש אלקנה לוי ירושלים

לכבוד האברך היקר והנעלה אוצר כלי חמדה הרה"ג אלקנה לוי
שליט"א החונה בעיר הקודש והמקדש.

אודות שאלתך בענין לימוד תורה בתשעה באב, האם מותר ללמוד
בעיון וכדרך לימודו בשאר הימים הנני להשיבך כמסת הפנאי.

הנה הלכה פסוקה היא בשלחן ערוך (סי' תקנד סעיף ב'), שמותר
ללמוד אף בתשעה באב מדרש איכה או בפרק אלו מגלחין, וכן
פירוש איכה או פירוש איוב, אלא שכתב הפרי מגדים (סי' תקנד
סק"ה), שלימוד בעיון בקושיא ובתירוץ שמחה הוא לו ואסור,
וכמאמר החכם מי שלא טעם שמחת התרת הספקות וכו'. אולם
עיינן בב"י (סי' תקנד), שמבואר בדבריו שמותר לעיין היטב בגמרא
בדברים המותרים וכן ובפירוש איוב.

ובביאור הדברים כתב מרן רבינו עובדיה זצ"ל בחזון עובדיה
(אבלות ח"ב עמ' קפד), שבדרך לימוד העיון ישנם שני אופנים:

א. לימוד סברת הדין טעמו ונימוקו כדי להבין דברים אשר אינם
מחזוריים כל צורכם.

ב. עיון עמוק ולנסות ליישב קושיות ודברים הסותרים ממקום
למקום, ובכלל זה גם לחדש חידושים, על ידי עיון בספרים וכדומה.
האופן הראשון הוא המותר גם בתשעה באב ולזה נתכוין מרן הבית
יוסף. והגם שהוא מעיין תוך כדי לימודו.

אולם האופן השני הנזכר, הרי הוא אסור בתשעה באב, כיון שעל
ידי פלפולו הוא מחדש בטובו חידושים יפים ובזה יש שמחה
ואסור, ולזה נתכוין הפמ"ג.

ולכן בנדון דידן שהוא לימוד כדרך לימודו בדרך קושיא ותירוץ
ועיון נמרץ, ואינו רק הבנת הדברים לאשורם, יש להחמיר שלא
לעשות כן בתשעה באב אלא בלימוד להבנת הדברים.

בברכה יגאל כהן

הבית, מתפלל על זה עד שאתה
מכריח את הקדוש ברוך הוא. בפה
שלך אתה מביא, אתה מוריד לך את
מה שרצית.

יש פעמים שאדם מתפלל על דברים
לא טובים. אדם מתפלל לזכות
בהגלה או מתפלל שהוא יתחתן
עם אשה מסוימת, הוא רוצה דווקא
את האשה הזאת - זה לא טוב! אז
הקדוש ברוך הוא יבלבל אותך כדי
לא להתפלל.

תמיד תחשבו אם זה טוב לכם באמת,
או תתעצו עם רב. לפעמים בן אדם
לא יודע אם זה טוב לו או לא טוב
לו. להתפטר מהעבודה? להתקפל
לעבודה? להתחתן עם זו? לא
להתחתן עם זו? תתעצ עם רב. אם
הרב יגיד לך שזה טוב לך - מתפלל.

המלים שלנו יכולות לבנות או
להחריב, לברך או לקלל. עלינו
להקפיד על כל מלה שיצאת מפינו,
כי "כָּל הַיֵּצֵא מִפִּי יַעֲשֶׂה". כשאדם
אומר משהו, הוא יוצר מציאות.

לפעמים אנו אומרים דברים בזלזול
או בכעס ולא מתכוונים להם, אבל
המלים יוצאות ויוצרות את המציאות
שלנו. כמה פעמים אדם אומר לילד
שלו "אתה לא טוב", "אתה לא

תצליח", ואז הילד באמת נעשה כמו
שהאבא אמר. המלים האלה נכנסות
לו עמק וחורבות אותו מבפנים.

השם נתן לנו את הכח המופלא
הזה של דבור, ועלינו להשתמש בו
בחכמה ובזהירות. כשאנחנו מדברים
עם הילדים שלנו, עם בני הזוג שלנו,
עם החברים שלנו - כל מלה חשובה.
כל מלה יכולה לבנות או להחריב.

שבת שלום ומבורך!

ענפים

אל

תפספסו

<<<<<

שיעורים מחזקים בשידור חי

אמונה. מוטיבציה. זוגיות. עם הרב יגאל כהן!

בערוץ היוטיוב ענפים

ראשון ורביעי • 19:45

הלכה ואמונה

שלישי • 21:45

השיעור המרכזי לחיים מאושרים

הרב נחיה ברבי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

שמירת הלשון

זהירות כאן בונים לא מספרים

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת בחור שעושה מבחנים, שעוזרים לו ביתר שאת להפנים, את הלכות שמירת הלשון, שהם עיקר וראשון. הוא נרשם למסגרת מסודרת, שלגבור על היצר מאוד עוזרת, להתמיד ולקבוע עיתים, בספר 'חפץ חיים'. ויש שם גם פרסים, שהם מאוד ממריצים, להתגבר על העצלות, וללמוד במהירות ובזריזות, את החומר של המבחן, ולהיות תמיד מוכן. ועל אחת מהשאלות, הוא לא ידע לענות: האם מותר לספר על שכנו, שאינו חפץ בקלוננו, וזה כבר רבות בשנים, הם חברים טובים ומפריגים, שבנה מרפסת בלי רשיון, או שיש בזה חיסרון. באופן שאינו מספר לעירייה או לפקח, אלא סתם מספר לחבר או לאח. והיא אינה מפריעה לאף אחד, כי עם כל השכנים הוא מאוחד.

ועניתי שהאיסור אינו רק בדיבור גנאי על חברו, אלא יש עוד אופן שאסור לאומרו. כגון אם בעקבות דבריו אפשר שיוזק החבר, גם במקרה כזה אסור לדבר. ואף אם אין בדבריו גנאי כלל ועיקר, בדבריו צריך להיות מאוד נזהר, שבסופו של דבר לא יזק החבר, ולכן יזהר מאוד ולא ימהר, להוציא מפיו דיבורים בלי לחשוב, אם בסופו של דבר לא יצא מדבריו רק טוב. וגם אם יספר לאביו או לחבר, אפשר שהשמועה תעבור מהר, שפלוגי בנה מרפסת בלי רשיון, ועשה דבר שהוא נגד ההיגיון. ויוודע הדבר לרשויות העיר, ולו הם יבואו להעיר. ותשלום גדול יבוא לגבות, או יהפכו הכל לחרבות. ולכן גם בזה צריך להיזהר, ולא לפרסם לאח או חבר (חוט שני פרק א' ס"ק ו' עמ' תל"ה).

ונסיים במעשה מאוד מיוחד, לחזק אהבת אדם לחברו כאחד:

הסבא מסלבודקא פעם חלה ונחלש, ושלחו אליו תלמידיו רופא מבוקש. כשהגיע הרופא וראה את המצב, ביקש לעשות בדיקה מהר כאן ועכשיו. ביקש הרופא מהסבא שיוציא את לשונו כמה שיותר, כדי שאת החולי יוכל לאתר. פתח הסבא את פיו כמה שאפשר, אבל שום דבר לא עזר, כי לא הסכים להוציא את הלשון, לעבר הרופא שעוזר לו המון. ראה הרופא שהרב אינו ממלא בקשתו, ומתנהג כאילו לא שמע אותו, ואף שחזר עליה כמה פעמים, כאילו את דבריו אינו רוצה להפנים. שאל הרופא מדוע אינו מוציא את לשונו, אם אלך לא אהיה כאן יותר למענו. ענה לו הרב: איך אוכל להוציא את לשוני, בעוד שיש לפני אדם שעומד ממולי. זה אינו נאה ואינו יפה, להוציא לשון אל מול הרופא, מה שאין עושים אפילו בבית קפה. בצלם אלוקים נברא האדם, כל אחד הוא יציר כפיו של בורא עולם. איך אוכל לעשות לרופא כזה דבר, להוציא לשון לאדם שלי עזר. לא אעשה זאת בשום פנים לאחרים, כי את כבוד הזולת תמיד צריך להרים. נזכה להתחזק תמיד בכבוד הבריות, ולעבוד את ה' יתברך בכל הכוחות.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1)

שאל את הרב

הרב נחיה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

אדם ששותה תה קר האם מברך ברכה אחרונה (בורא נפשות)?

אין מברכים ברכה אחרונה על משקה, אלא אם כן שותה רביעית (81 סמ"ק) בתוך פרק זמן של 3/4 שניות הנקרא בלשון ההלכה 'כדי שתיית רביעית', ולכן ע"פ רוב אין מברכים ברכה אחרונה על משקאות חמים, כיון שאין דרך לשתות מהם השיעור הנזכר מחמת החום, אבל תה שנתקרר ושותה אותו בבת אחת או בשיעור הנזכר רשאי לברך ברכה אחרונה. (אמנם זהו דוקא בתה שנתקרר אבל קפה שנתקרר ראוי שלא לברך אפילו אם שותה אותו קר).

(ש"ע סי' תריב ס"י. י. שו"ת מים חיים סי' א. חזון עובדיה ברכות עמ' רסא).

האם כלי פלסטיק חייבים בטבילת כלים?

מעיקר הדין כלי פלסטיק פטורים מן הטבילה, אמנם יש מחמירים להטבילם בלי ברכה.

(שו"ת מלמד להועיל יו"ד סי' מט. שו"ת חלקת יעקב ח"ב סי' קסג. הליכו"ע ח"ז עמ' רס והלאה).

מה מברכים על פיצה שלשו אותה בחלב וחמאה?

אם טעם החלב והחמאה ניכר בעיסה, ברכתה מזונות. (ש"ע סי' קסח ס"ז. חזון עובדיה ברכות עמ' ס).

האם מותר לברך 'על המחיה' בעמידה?

ברכת 'על המחיה' צריכה להיות בישיבה כמו ברכת המזון.

(ש"ע סי' קפג ס"י).

מה מברכים על מלאווח?

אם הוא מטוגן בהרבה שמן ברכתו 'בורא מיני מזונות', וברכה אחרונה 'על המחיה', אפילו אם קובע סעודתו עליו. אבל אם מטוגן במעט שמן, הדבר תלוי אם אוכל פחות משיעור קביעות סעודה מברך בורא מיני מזונות, וברכה אחרונה 'על המחיה', אבל אם אוכל שיעור קביעות סעודה שהוא 216 גרם, מברך 'המוציא' וברכת המזון, וכדין פת הבאה בכסנין.

(ש"ע המקוצר ח"א עמ' רפא סעיף ט. ספר ברכה כהלכה עמ' רלב סעיף יט. ספר והברכה והלכותיה פרק כג סעיף יב. שו"ת הלכה למשה נסיר ח"ב סי' יד).

לגימות של השראה הרב יצחק פנגר התוויות שאנו בוחרים

תלמיד לקח דף, כתב עליו: "אני טיפש" והדביק אותו על גבו של תלמיד אחר. התלמיד הסתובב בכיתה עם הדף על גבו, ושאר התלמידים גיחכו בשקט. ברגע שהמורה לחשבון נכנס, הוא כתב על הלוח תרגיל ושאל מי מהתלמידים יהי מוכן לגשת ולפתור אותו. אף אחד מהתלמידים לא ידע כיצד לפתור את התרגיל, חוץ מאותו הילד עם הפתק על הגב. הוא קם, ניגש אל הלוח ופתר את התרגיל הקשה. המורה הבחין בדף שעל גבו, ביקש מהכיתה למחוא כפיים לתלמיד היחיד שידע את התשובה, והסיר מעליו את הדף.

המורה פנה אל התלמידים ואמר: הרשו ללמד אתכם משהו ממה שקרה כאן: במהלך החיים ידביקו לכל אחד מכם "תוויות" על הגב, עם כל מיני דברים שלילים שכתובים עליהן. אם התלמיד היה יודע שיש לו דף כזה שמודבק על גבו - הוא לא היה קם ללוח. מה שצריך לעשות עם תוויות כאלה, זה פשוט להתעלם מהן, לא להתרגש ממה שאנשים חושבים עליכם ומהתוויות השליליות שמדביקים עליכם, ולנצל כל הזדמנות ללמוד, להתקדם ולהשתפר.

בפרשת מסעי, מתועדים 42 המסעות שבני ישראל עברו במדבר מובא בספרי המוסר, שעבודת האדם בחייו הינה לעבור ממסע למסע, מניסיון לניסיון. חלק מן המסעות של עם ישראל במדבר היו טובים פחות, וחלקם טובים יותר, וכך זה גם בחיים. כמו שכתב ה"שפת אמת" (תרמ"ו): "ונכתבו כל המסעות להודיע לעם השם כי כל אדם לא ייפול לבו עליו מכל הנפילות שיש לו, כי כך היא המידה להיות עולה ויורד. ומכל מנוחה שהשיגו (עם ישראל במדבר) אחר איזו מלחמה התחילה מלחמה אחרת וכן לעולם וייסעו ויחננו, וייסעו ויחננו, שעל זה נברא ללחום את מלחמת השם".

השאלה היא, איזו תווית יש לנו על הגב? של טיפש או של לוחם? של עצלן או של מתמיד? אל תתרגשו מתוויות שאחרים הדביקו לכם. תבחרו אתם את התוויות שהייתם רוצים שיהיו לכם, ותתנהגו בהתאם.

"העולם עשוי להדביק עליך תוויות, אבל רק אתה יכול להחליט מה המשמעות שלהן עבורך."

סיפורו של דני,
בחור בלי יד - עם לב שלם

אין לי יד, אבל יש לי מישהו שמאמין בי

שמי דני. נולדתי בלי יד שמאל. מהרגע הראשון - הייתי שונה. לא כמו כולם. היד השנייה שלי הסתיימה קצת מתחת למרפק, בלי אצבעות, בלי כף יד. בהתחלה ההורים שלי הסתירו את זה. התמונות שלי היו רק מצד ימין. בגדים עם שרוול ארוך גם בקיץ. הם רצו להגן עליי - אבל מה שקרה זה התחיל להרגיש פגום. בגן הייתי מסתיר את היד בתוך השרוול. לא רציתי לענות כששאלו אותי מה קרה לי. ובפנים - התביישתי. שנאתי את הגוף שלי. בכיתה ה', ילד אחד קרא לי "חצי בן אדם".

לא אמרתי מילה. אבל בלילה בכיתי עד שנרדמתי. היו שנים שחשבתי שהחיים שלי גמורים מראש. שלעולם לא אתחתן, שלא אוכל לעבוד בעבודה רגילה, שלא אמצא חברים אמיתיים. ואז בגיל 16, הוזמנתי לשבתון של בני נוער מיוחדים. הגעתי כמעט בלי רצון. אבל שם פגשתי בחור בשם יהודה - שהתנייד עם כיסא גלגלים, וכל הזמן חיך. שאלתי אותו פעם: "איך אתה שמח כל הזמן? אתה לא מרגיש שאתה לא כמו כולם?"

הוא אמר: "הגוף שלי פגוע אך הנשמה שלי שלמה. ואת הנשמה - אף אחד לא יכול לקחת ממני. ואם ה' נתן לי גוף כזה - אז כנראה יש לי תפקיד שאין לאף אחד אחר בעולם." המילים שלו שינו לי את החיים. מאז - הפסקתי להסתיר. לכתוב על ההתמודדות שלי, לדבר מול כיתות, לספר את הסיפור שלי. כן, קשה לי. יש ימים שאני נשבר. אבל בכל פעם שאני נופל - אני שואל את עצמי: "האם היד שלי קובעת מי אני? או הלב שלי? או האמונה שלי?"

היום אני נשוי, אב לילדה קטנה, עובד בעבודה שמותאמת לי - ולא מרגיש פחות מאף אחד. כי למדתי: לא משנה מה חסר לך בגוף אם הלב שלך מלא באמונה, אתה שלם. לפעמים, החיסרון הכי גדול נותן את הכח הכי עמוק.

בין המצרים רוצה להפיץ קרבה אמיתית?

דווקא עכשיו, בתוך הצמצום - יש מקום לחיבור עמוק ולקרב את הגאולה.

תפיץ. תזכה. תקרב.

הצטרף להפצת
עלוני השבת
ותן לעוד משפחות
ליהנות מהתוכן
ולהתחזק - בזכותך!

| 03-8000-770 |

אנה אני באה

'כשם שפרצופיהם שונים, כך דעותיהם שונות', אמרו חז"ל, ואנוכי חשתי את המאמר הזה על בשרי. ככל שהתייעצתי עם עוד ועוד אנשי מקצוע, צוות בית הספר, חברות ומשפחה, כך קיבלתי דעות שונות ומגוונות שבמקום לעשות לי סדר רק בלבלו אותי יותר.

הוא נולד תינוק יפה תואר. הייתי מחוברת אליו רגשית בצורה לא רגילה. לאחר שלוש בנות מתוקות, ביישניות ושקטות, הגיע הגבר הקטן הזה ששינה את כל חוקי המשחק. מגיל קטן הוא לא טמן ידו בצלחת וסובב את כל הבית על גלגלים. בגיל חצי שנה כבר היה פותח לי ארונות, מרוקן את תכולתם ומפזר אותם בכל חלקי הבית. זה היה קורה בשניות ולפעמים הייתי תופסת את זה רק כשכבר כל הבית היה מרוח בקקאו, ממרח שוקולד ואבקת אפיה. אבל לא הצלחתי לכעוס עליו, החיוך המתוק שלו, הצחוק המתגלגל והפרצוף הקונדסי שבו את לבי ואיכשהו הייתי מסדרת אחריו בשמחה מבלי להתלונן.

כשהוא גדל זה כבר הפך לקשה יותר. הוא היה שובב רציני. מדי יום הוא היה חוזר מהגן עם פגם אחר בבגדיו. פעם אחת קרע רציני באזור הברך, פעם אחרת חולצה מטונפת כולה כאילו הוא טבל אותה בשלולית של בוץ ופעם אחרת הנעליים פתחו פה רחב מקדימה, משל רצו לטרוף את העולם יחד איתו.

גם התלונות עליו החלו להגיע בכמות לא סבירה. מתלמוד התורה היו מתקשרים על בסיס שבועי. הוא שבר, הוא לקח, הוא צעק, וכן, הוא גם התחצף מספר פעמים. יותר מדי פעמים.

ואז התחלתי להתייעץ. היו כאלה שאמרו לי להיות קשוחה איתו, לנהוג בו ביד קשה, לא לוותר, להעניש. מנגד היו דעות הפוכות לחלוטין, תני לו חום ואהבה, תפנקי, תתירי לו לעשות ככל העולה על רוחו.

ניסיתי להיצמד לעצות, להמלצות. כל תקופה התנהגתי איתו בדרך שונה, וזה רק בילבל אותו, ואותי, ונכנסנו למערבולת שדרך היציאה ממנה לא נראתה לעין. המצב רק החמיר ואני הייתי נואשת.

בית של אושר

המפתח הסתובב בתנועה מהירה והמנעול השמייע קליק קטן. הדלת נפתחה לרווחה והוא נכנס, חיוכו רחב, וברכת "שלום" שמחה הדדה ברחבי הבית. לתוך ידיו הפרושות לרווחה הגיח בריצה ילד קטן, חמוד, נמשים מעטרים את אפו, והוא מתרפק על חיבוקו של אבא. אחריו הגיעה אשתו, ובלי מילים הוא ראה על פניה שהיה לה יום טוב.

אמא יש רק אחת

ואז גמלה בלבי ההחלטה. אני לא מתייעצת יותר עם אף גורם, מקצועי ככל שיהיה. אני הולכת עם הלב שלי. לב של אמא.

**לגדל
בחוכמה**
הרב משה פינטו
ראש ישיבות 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

חסע החיים

פרשת מסעי, החותמת את חומש במדבר, מסכמת את מסעותיהם של בני ישראל במדבר ומציגה את התחנות השונות בהן חנו בדרכם לארץ ישראל. על פניו, נראה כי רשימת המסעות היא פרט טכני, אך כדרכה של התורה, כל מילה וכל פסוק טומנים בחובם עומק רוחני ומוסר השכל לדורות.

הפסוק אומר "אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים... ויכתב משה את מוצאיהם למסעיהם" (במדבר לג, א-ב). בפירוט המסעות של עם ישראל מזמן יציאת מצרים עד לכניסתם לארץ ישראל באה התורה הקדושה ללמדנו על חסדי ה' עם ישראל, שהובילם במדבר והגן עליהם בכל תחנה במשך ארבעים שנה במדבר, אך מעבר לכך, המסעות מסמלים את מהלך חייו של האדם - כל תחנה היא שלב בחיים, עם אתגרים, ניסיונות והזדמנויות לצמיחה רוחנית.

החיים אינם סתם רצף של אירועים, אלא מסע מכוון שבו כל רגע צריך להיות מנוצל להתקרבות לבורא יתברך. כל תחנה בחיים - בין אם היא תקופה של שמחה, או קושי, נועדה להביא אותנו קרוב יותר למטרת הבריאה, שהיא לעבוד את ה' בלב שלם.

וכשם שבני ישראל לא נדדו במדבר באקראיות, אלא בהכוונת ה' ובסדר מדויק, כך עלינו לעצב את חיינו בסדר תורני, תפילה קבועה, לימוד תורה יומי, שמירת מצוות וחינוך הילדים בדרך הישר.

מתוך ההבנה "שהחיים הינם כמו סולם ואם אינך עולה אתה יורד"

המילה "מסע" מלמדת אותנו גם על תנועה מתמדת. בחיים הרוחניים אין עמידה על המקום אלא תמיד להיות במסע... בדרך העולה בית אל. גם כאשר אנו נמצאים בתחנה קשה - כמו "מרה" שבה המים היו מרים - עלינו לזכור כי ה' מלווה אותנו ומוביל אותנו הלאה. כפי שכתוב בספר תהלים (כג, ד): "גם כי אֶלֶף בָּגִיָּא צִלְמוֹת לֹא אֵירָא רַע כִּי אֶתָּה עֲמָדִי" ואכן מי שזוכה להיות דבֵּק ב"עֵץ הַחַיִּים" שהיא התורה הקדושה זוכה להפוך את מסעו גם אם הוא "מרה" למתוק כנאמר "וימתקו המים". ההבנה שה' נמצא בכל תחנה מעניקה לנו כוח להתגבר על קשיים ומכשולים ולהמשיך הלאה בעליה רוחנית מתמשכת, מתוך ההבנה "שהחיים הינם כמו סולם ואם אינך עולה אתה יורד".

וכן בחינוך, צריך להראות לילדים את חייהם כמסע רוחני, שבו כל שלב בחיים כגון ברית המילה, בר מצוה, לימוד תורה, חתונה והקמת משפחה וכו' הינם תחנות בדרך לשלמות בעבודת ה', וכל תחנה הינה מקפצה למסע רוחני יותר גבוה, וכל קושי הוא הזדמנות לצמיחה ועליה.

יהי רצון שזוכה ללכת בדרך התורה, לעבור כל תחנה בחיים בקדושה ובטהרה, ולהגיע אל היעד הנכסף - עבודת ה' מושלמת. ונזכה כולנו שיתקיים בנו "וְהָיָה ה' עִמָּךְ" בכל מסעות חיינו.

פסקו, למורים היו חשוב לעדכן אותי בשינוי שלו והטלפונים שקיבלתי היו פתאום מסוג אחר לגמרי, הם מרוצים ממנו, הוא התבגר, הוא כבר לא הילד השובב שהם הכירו.

זה לא קרה ביום אחד, זו היתה עבודת מידות מאד אינטנסיבית עבורי. להיות קשובה ללב שלי. פעמים שהייתי מחבבת, אוהבת, מתעלמת מהמעשה הגרוע שנעשה באותו היום, כי הרגשתי שזה מה שהוא צריך עכשיו ושעונש רק יחמיר את המצב. ופעמים שהוא חזר הביתה וקיבל אמא עם פרצוף זועף וגערה רצינית בעקבות השיחה שקיבלתי מהמנהל.

מה שהלב שלי הרגיש זה מה שעשיתי. לא תמיד הוא אמר את דעתי בצורה ברורה. לא תמיד ידעתי ישר כיצד להגיב. פעמים שהייתי צריכה להבין את השפה שלו, לשבת רגע עם עצמי ולהקשיב. לא לבעלי מקצוע, לא לפסיכולוגים עם תארים שונים ומגוונים, אלא לעצמי. לדעתי האישית. שהתבררה תמיד כנכונה ביותר.

חייב לה את חיי

הוא כיסה את בנו המתוק בשמיכת צמר לבנה. ילדים הכי מתוקים כשהם ישנים, חיך לעצמו בנחת. לאחר מכן פנה למטבח, שם חיכתה לו ארוחת ערב מפנקת פרי ידיה של אשתו האהובה. השיחה איכשהו התגלגלה לנוסטלגיה וזכרונות הילדות שלהם. הוא בדיוק נזכר ביום ההוא, שהיה משנה חיים מבחינתו, היום בו הוא התגלגל מגג בית הספר וקיבל מכה חזקה שגרמה לו לשבר. הכאבים היו קשים מנשוא אבל הימים שבאו אחריהם היו שווים אותם. הוא הרגיש שמשהו השתנה באמא שלו. היא כבר לא הייתה לחוצה ממנו תדיר, היא לא חיפשה תמיד את המשפט הנכון, המוכח מדעית שישנה אותו להיות הילד שחלמה. פתאום היא הייתה פשוט אמא. נוכחת. בשבילו. לא משנה מה הוא עשה היא אמרה את המילה הנכונה, גם אם זה הגיע עם עונש, זה היה ממקום של רוגע, השלמה.

והוא הרגיש את זה.

והשינוי שהגיע אחר כך היה מבורך עבורו.

הוא אהב יותר להיות הילד הטוב, הממושמע, מאשר השובב הגדול שהיה קודם.

והיום הוא יודע שהוא חייב לה את חייו.

את החיים המאושרים שלהם הם לא קיבלו כמובן מאליו, כל אחד מהם עבר בילדותו דבר או שניים, והעובדה שהגיעו לאן שהגיעו היתה מבחינתם בגדר נס. והם הודו על כך להקב"ה מדי יום ביומו.

השבר שתיקן את הלב

היה זה הקש ששבר את גב הגמל. ולא רק את גבו של הגמל הוא שבר, גם את ידו של בני. הוא היה בן 11 כשקיבלתי טלפון בהול מהמנהל, תגיעי בדחיפות לתלמוד התורה, הילד נפל וקיבל מכה חזקה. הוא ניסה לא להלחץ אותי יותר מדי אבל בקולו שמעתי שנעשה פה מעשה חמור.

אחרי שבוע התברר לי המקרה האמיתי. בני, עם רעיונותיו היצירתיים, החליט לעלות על גג החצר בבית הספר, שהיה עשוי ברזנט לא חזק במיוחד, ולבדוק עד כמה הוא יציב, וכמה זמן הוא יוכל לנשוא אותו על כתפיו. הגג, איך אומרים, לא בדיוק עמד במבחן והעפץ אותו באלגנטיות כלפי מטה, מה שבסיעתא דשמיא נגמר "רק" בשבר קל ולא חלילה גרוע מכך.

היה זה בדיוק בתקופה בה קיבלתי עצה לנהוג בו בכפפות של משי "אל תעירי לו. אל תצעקי עליו. תחבקי אותו המון, תגידי לו שהוא הילד הכי טוב בעולם ואת תראי איך זה יעבוד בצורה טובה". אמרה לי הפסיכולוגית המומחית אליה שלחו אותי. יעבוד בצורה טובה? לא הייתי אומרת. המצב רק החמיר. הוא קיבל ממני כמויות של אהבה והכלה ואני קיבלתי ממנו רק סטירות לחי. מצלצלות. מדי יום.

לב של אמא

ואז גמלה בלבי ההחלטה. אני לא מתייעצת יותר עם אף גורם, מקצועי ככל שיהיה. אני הולכת עם הלב שלי. לב של אמא. הקב"ה נתן לי את המתנה היקרה הזו, כנראה שאני מסוגלת, כנראה שיש בי עמוק בפנים את הכוח והיכולת לקבל החלטות לבד לגבי הילד הזה, אני רק צריכה למצוא אותם.

ופתאום זה קרה. משהו השתחרר בו. משהו נרגע. הוא היה מגיע הביתה ומברך אותי לשלום, לפעמים אפילו מוסיף חיבוק קטן ואוהב. כבר לא נכנס בפראות ומעיף את התיק לכל עבר במבט זועף. לאט לאט התלונות עליו

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

דרך חדשה רחוק נכל שיהיה

אחים יקרים! צריכים אנו לדעת ולזכור תמיד, שבני אברהם יצחק ויעקב אנחנו. ונטועים בנו כוחות נפש נפלאים, ורצון עז להדבק בה' יתברך. ואל לנו לחשוב שהרצונות והתשוקות הללו שייכים רק בצדיקים ובגדולי הדור. גם ביהודי פשוט ואף הרחוק ביותר, ישנו ניצוץ קדוש המהווה לה' יתברך.

ישנם סיפורים אין ספור המתארים את מסירות הנפש המופתית שהיו מנת חלקם של מליוני יהודים בתקופת השואה אשר הוכיחו קבל עם ועדה: יהודים הננו. ואנחנו קשורים בחבל בל ניתק לה' יתברך. גם אם לפעמים נראה שהקשר ניתק חלילה.

מסופר שבעיירה פריסטיק שבגליציה, כינסו הצוררים ימ"ש את כל היהודים לגטו לקראת השמדתם. היה שם יהודי כפרי מתבולל שלא נימול ה' ירחם. יעצוהו לברוח ולהיטמע באוכלוסיה הנוכרית, שהרי לא יוכלו להוכיח את יהדותו וכך יציל את חייו. אמר אותו כפרי ללא היסוס: "אומנם אניני שומר מצוות, אבל יהודי הנני!" כששמע הגאון רבי דוד מיזליש זיע"א את הדברים, געה בבכיה והכריז, שמהיום והלאה הוא מקבל על עצמו שלא לדבר סרה באף יהודי, יהיה מי שיהיה, רחוק ככל שיהיה, כי כולם קדושים וטהורים!

הנקודה שבכל יהודי

אחים יקרים! צריכים לדעת שאף מי שנתרחק לגמרי ונשקע בשאלות תחתיות ממש ועבר כבר הרבה חטאים ועבירות אף החמורות ביותר אף על פי כן לא ניטל ממנו כח הבחירה, כי עדיין יש בכחו להפוך דרכיו מכל וכל לשוב בתשובה שלימה ואמיתית לפני יתברך. כמו שכתבו בספרים הקדושים שבלבו של כל יהודי טמונה נקודה פנימית שנקודה זו אי אפשר לה להיפגע לעולם אף אם עבר עבירות קשות מאוד ועל ידי נקודה זו יש בכח האדם לשבר כל המסכים ולשוב בתשובה שלימה לפני יתברך. וזהו כוונת רבותינו ז"ל (סנהדרין מד' ע"א) "ישראל אף על פי שחטא ישראל הוא" דאף על פי שחטא הרבה עם כל זה עדיין ישראל הוא היינו שעדיין שוכנת בקרבו נקודת היהדות, ובכח נקודה זו יש בכחו לשוב אל ה' ולתקן את אשר עיוות, אף אחר שנשקע בשאלות תחתיות.

וידוע הסיפור הנורא אשר רבינו אליעזר צבי מקאמרנא זיע"א מביא בספרו הקדוש זקן ביתו אשר שמע מאביו רבינו מהרי"א מקאמרנא זיע"א מעשה בבעל תשובה אחד שכבר עבר על כל העבירות שבתורה אפילו עבירות כאלה שלא היה לו בהם שום תאוה והנאה כגון להשתחוות לצלם וכדומה, וחטא בזה רק כדי להכעיס את ה' יתברך רחמנא ליצלן ולבסוף נעשה איש זה בעל תשובה גמור והגיע למדרגות רבות עד שהרב הקדוש מאפסא זיע"א עמד מפניו מלא קומתו ואמר עליו שיש לו צורה רוחנית עד למאוד וזכה לכמה מדרגות יותר ממנו. תסמנה שערות ראש עד היכן הדברים מגיעים.

הרב רפאל אוכיון
רב קהילת "משכנות התורה"
מרצה ומטפל

אומנות האהבה

רווקים\ות: אלו תנאי הסף לפגישה השנייה

"הוא בסדר, אבל..." כמה פעמים שמעתם את המשפט הזה מחברות אחרי שידוך? ואז מגיעה שרשרת ההצדקות: "לא מרגישה משיכה", "אין על מה לדבר", "הוא לא הטיפוס שלי".

רגע! לפני שאתן מוציאות את החרב, בואו נעשה בדיקת מציאות קטנה.

ברוב מערכות היחסים מוצלחות, ישנם שלושה תנאי סף שאם הם קיימים - כדאי לתת צ'אנס שני. ואם הם לא קיימים - אפשר להפסיק לבזבז זמן.

תנאי ראשון: משיכה בסיסית לא, לא מדובר על התעלפות מיופיו או הכנה של שלוש שעות לפני הפגישה. השאלה הפשוטה היא: את מרגישה סלידה ממנו?

לא? את מתביישת להציג אותו

להוריידך? לא? מצוין - יש לך

משיכה בסיסית.

כאן עובדה מעניינת: ברווקות,

80% מההחלטה תלויה במראה

החיצוני. בנישואין? המראה

תופס פחות מ-20% מהשביעות

רצון! השאר זה תקשורת, ערכים

וחיבור רגשי.

תנאי שני: שיחה ברמה

אינטלקטואלית קרובה האם

הוא מבין את ההומור שלך?

האם אתם יכולים לנהל שיחה

מעניינת שעוברת בין נושאים

שונים? פערים קטנים זה בסדר - פערים ענקיים יובילו לזלזול הדדי עם השנים.

תנאי שלישי: מכנה משותף רחב עדה, מקום מגורים, השקפה דתית, רקע משפחתי,

תחומי עניין - ככל שיש יותר נקודות משותפות, כך הדרך קלה יותר. גבר ואשה

ממילא שונים בתכלית! למה להוסיף פערים מיותרים שיוצרים מרחק נוסף?

אם שלושת התנאים מתקיימים, בתוספת שאיפות משותפות לאורח חיים - תני

לו צ'אנס אמיתי! התעלמי מהדברים הלא מושלמים והתרגלי לראות את הטוב

שכבר קיים בו.

כי הנה הסוד הגדול: גם אם תפגשי את הבחור הכי מושלם בעולם, אם לא תתרגלי

לראות אותו בעין חיובית ולהעריך את מעלותיו, לעולם לא תוכלי להתחבר באמת.

הרגש לא מגיע לבד - הוא מגיע אחרי תרגול יומיומי של הודיה ועל ראיית הטוב.

אז בפעם הבאה שחברה אומרת לך "הוא בסדר, אבל..." שאלי אותה: האם

עברתם את שלושת תנאי הסף? ואם כן - אולי הבעיה לא בו, אלא ברגש שטרם

למד להתפתח.

150 שיעורים נבחרים
של הרב יגאל כהן

עכשיו > בדיסק און קי

מלאים בהגשמה עצמית • מוטיבציה
טיפול בדיכאון וחרדות • זוגיות טובה

לפרטים 03-8000-770

הגיע
מלאים
מחכים

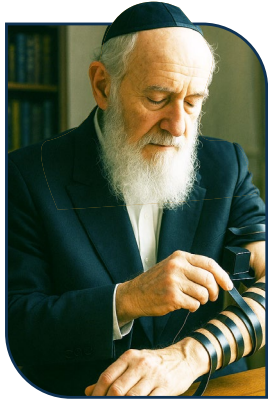

מדי שבת

הרב אחיה עובדיה

מתוך ספרו של
מרן ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל

מצות תפלין

ההפטרה שנקרא השבת כל כך מרגשת וכואבת, "כה אמר ה', מה מצאו אבותיכם בי עוול כי רחקו מעלי, וילכו אחרי ההבל ויהבלו" (ירמיה ב. ה). בהמשך ההפטרה נאמר: "כי שתי רעות עשה עמי, אותי עזבו מקור מים חיים, לחצוב להם בארת בארת נשברים אשר לא יכילו המים" (שם פסוק יג). הקב"ה אומר העם שלי עשה שתי רעות, "אותי עזבו מקור מים חיים, לחצוב להם בארת בארת נשברים". למה שתי רעות? כי יש הבדל בין מקור מים חיים לבין בורות. מקור מים חיים אלה מים שנובעים מהאדמה ואינם פוסקים, ובורות אלה חפירות שממלאים אותן במים, ואחרי ששואבים את המים הבור מתרוקן. ולא רק זה, אלא המים שנמצאים בבור הם נבלעים בדפנות של הבור ונפסדים. רק אם תשים סיד בדפנות, ישארו המים כמות שהם. וזה מה שאומרת המשנה (אבות פ"ב, מ"ט) על אחד החכמים שהוא "בור סוד שאינו מאבד טיפה" - בור שסודו אותו בסיד ולכן אינו מאבד טיפה, כי המים נשארים בתוכו. לכן יש כאן שתי רעות - גם עזבו מקור מים חיים, וגם הלכו לחצוב בורות נשברים שאינם מכילים המים. בפסוק כתוב "בארות" אבל קוראים "בורות", כי אם נקרא "בארות" לא יהיו שתי רעות, כי באר זה כמו מים חיים, כמו שכתוב "באר מים חיים" (בראשית כו, יט), עם ישראל עזב את הקב"ה, עזב את התורה, והלך לבורות נשברים.

אבל עכשיו לאט לאט אנחנו חוזרים לתורה. אלה שנלחמים בתורה, מה יצא להם מזה? לא יצא להם דבר. עושים רעש על אלה שמניחים תפלין לאחרים, "תפלין בכפייה!", "כפייה דתית!". אנחנו כופים להניח תפלין? לא כפינו אף אחד. אנחנו מציעים להניח, ומי שרוצה בא ומניח בלי שום כפייה.

התפלין טובים ללב. היה אחד בבאר שבע שבע שכל שבוע-שבועיים הולך לבית חולים ועושים לו טיפול בלב. בא אליו חברו ואמר לו: תניח תפלין בכל יום. שמע בקולו, ומאז שהתחיל להניח תפלין לא הלך לבית חולים במשך שנה וחצי! התפלין מחזקים את הלב, מחזקים את הבריות, מחזקים את האמונה ומחזקים את הקירבה לקדוש ברוך הוא.

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת
"שלום רב" באשדוד

מפנקסו של מחנך שלוות הנפש

בזמן כתיבת מאמר זה היינו בשיא המלחמה נגד איראן הנקרא "עם כלביא", יהי רצון שהכל יגמר לטובה ולברכה, ואפשר שכאשר תקראו את המאמר כבר נהיה אחרי, אבל הנושא הוא חשוב בעת מלחמה ולאחריה, ומצויין גם בזמן שגרה, רק שלצערנו הרב במדינתנו הקטנה אין שגרה.

הייתי רוצה להתעסק בדבר שכולם מדברים עליו ושואלים עליו, הילדים/האשה/הבעל בחרדה או כולם יחד ח", והשאלה איך מגיעים לשלוות הנפש ורוגע ונעימות.

התשובה היא שאין שום פתרון קסמים, וכל מי שמבטיח או שאינו יודע שלווה מהי, או שפשוט אינו דובר אמת.

אבל כן נוכל לתת ארגז כלים לעבודה אישית בנושא הזה, שכל שתשתמשו בארגז תוכלו להגיע לפסגה.

- 1. תפילה** - יהודי מן הדין יש לו חובה דאורייתא להתפלל בעת צרה, וחוב גמור הוא, ולכן בעת צרה קלה כבחמורה, חובה עלינו לישא תפילה ליושב במרומים: "אנא אבי תן בי הכח לעמוד בניסיון, תן לי הכח הרוגע והשלווה לתת לכל הנלווים אלי את הכח".
- 2. אמונה** - זו מילה שכל אחד חושב שיש בו, וזה נכון ולא נכון, אמונה בסיסית יש לכל יהודי אבל אמונה אמיתית וחושית זה עבודת חיים, כדברי ה'חזון איש' שהרבה אנשים מצפצפים אמונה, אבל הם לא באמת שם. אמונה אמיתית בונה את השלווה העצומה ביותר. 'סוד האמונה הוא שכל הקורה סביבנו הם אך ורק מכוחו של בורא עולם. האירנים לא יכולים לעשות מאומה, וצה"ל לא יכול למנוע מאומה בלי הוראתו המפורשת של בורא כל עולמים לכל דבר ודבר.
- 3. עוצמה** - את/ה כאבא/אמא מחויבים להיות חזקים ועוצמתיים לסביבה, לא משנה כמה את/ה מפחדת אבל מול הילדים בשעת מעשה חייבים לשדר רוגע ועוצמה, ברור שזה קשה, אבל זוהי חובתנו הבסיסית, אסור לנו לגדל אותם עם חרדות ופחדים וסייטים.
- 4. חוסן** - ילד/ה שגדלים עם חוסן נפשי הם חיים את השלווה והרוגע האמיתי, יצירת חוסן זה על ידי שאת/ה מדברים על הנושא לא מדחיקים את הנושא, למשל כעת זה מלחמה מדברים על מהי מלחמה ומה יכול להיות תוצאותיה ה", אבל מסבירים שיש לנו יכולת לעמוד בזה על ידי תפילה אמונה והשתדלות.

יהי רצון שנזכה להיות רגועים ושלווים ונוכל להעביר את זה לילדים שלנו.

יש • מזל • לישראל

הרב אלדד נגר
מראשי ישיבת "מבקשי פניך"

הם עלולים ממש לאתגר את הצד השני שעלול להרגיש שאין לו כתובת נעימה שמכילה ומתחשבת, אלא תמיד הוא צודק ויודע וצריך לעשות כדעתו, כמוכן שזה לא גורף ולא בלתי ניתן לשינוי אבל בהחלט זה כח אדיר שצריך ניווט ואיזון.

זאת ועוד שתכונות אלו מועדות מאוד להביא את בני מזל זה לכעס ממצבים שלא מכבדים אותם או את דעתם כראוי, ובמקרים מסוימים אף להביא לעצבות משמעותית ולהתכנס אל תוך עצמו, מה שמכנים "לקחת פנדל".

יוצא לנו שבני מזל גיבור זה ובעלי יסוד האדיר של אש, יכולים או להגיע למלכות ואצילות שמרוממת את כל סובביהם מכח מנהיגותם, או ממש להיפך ולחיות חיים פחות איכותיים להם ולסובביהם.

במאמר הבא נלמד על שורש תכונה זו ויכולת איזונה.

שבוע הבא ניקח זאת להעצמה אישית וחינוך ילדים...

חודש אב

מתחילים אנו את חודש אב ופוגשים את מזל אריה שהוא מאוד משמעותי וחזק, ויסודו יסוד האש.

בני מזל אריה הם סמכותיים ובעלי בטחון עצמי, משדרים יציבות והתמדה, נוטים לאופטימיות תקווה ושמחת חיים. הם שאפתניים ובעלי חזון, כשקובעים לעצמם מטרה ולא ינוחו עד ששיגו אותה.

בני מזל אריה הם אנשים חמים רגילים, בעלי רוחב לב ואמפטיה, יכולים להיות בעלי נתינה והענקה טובים, בדרך כלל בעלי אינטליגנציה מפותחת ויכולת וורבלית (התנסחות) גבוהה, אבל בעיקר בני מזל אריה יש להם את תכונת המלכות וההנהגה, מה שאומר שהם מורגלים להוביל ולא להיות מובלים, לתת הוראות ולא לקבל, בשל כך הם עלולים להיות מאוד מאותגרים בלשמוע ביקורת.

מכוח יסוד האש הבעור במ עלולים הם ליפול בגאווה שיכולה לקלקל להם את היחסים מול החברים או בני המשפחה. גם בזוגיות

רגע, עצרי, צאי לרגע מהתמונה ותביטי עליה מהצד, את מבינה שיש מישהו שמנהל פה את העניינים? שזה שנכשלת במשהו זה לא אומר שאת כישלון...? זה קרה כי מישהו שם למעלה החליט שההצלחה לא הייתה מועילה לך כרגע, שהכישלון הזה הגיע לטובתך הפרטית והמדויקת, שזה שנפלת לא אומר שאת לא טובה או לא שווה, שזה שמישהו אחר קיבל משהו שלך אין, לא אומר שזה לא יגיע אלייך, זה פשוט לא הזמן...

לשמוח בכוח?

"אז מה, אני אכריח את עצמי לשמוח? קשה לי, חסר לי, כואב לי, אני מתמודדת עם ניסיונות לא פשוטים ולא הכל מסתדר כמו שאני מתכננת... כיצד אוכל לשמוח?? אני מקיימת את המצוות, ממש מוסרת נפש! אבל אני לא שמחה". לא מעט פעמים נשים אמרו לי את זה. הן מתייסרות בקיום המצוות רק כי הן חייבות... כי זה הפך להיות הרגל... כי הן חוששות להפסיק. אז למה בורא עולם דורש מאיתנו להיות בשמחה ולא רק מציע? כיצד אוכל לשנות את התחושות שלי ולהכריח את הלב שלי לשמוח?

הכל תלוי בהשקפה שלך. אם באמת תכירי את בורא עולם, אם באמת תתקרבי אליו ותביני מי הוא, תביני את מי את עובדת, למען מי את מתאמצת... לא תצטרכי לעולם יותר להרגיש שאת מתייסרת כדי לקיים מצווה! לעולם לא תקיימי מצווה מתוך פחד ממה שיקרה שמא לא תקיימי אותה... כשתפנימי מה את עושה, את תקיימי את המצווה תוך כדי ריקודים... אנחנו פשוט לא מבינות, לכן קשה לנו.

כשאדם לא שמח הוא כמו אומר: "אבא, המציאות שנתת לי לא מתאימה לי", בעצם כאילו אומר שהוא חכם יותר מהשם יתברך ח"ו... שהרי הוא חושב שהוא יודע טוב יותר מבורא עולם מה נכון וטוב בעבורו, אם הוא לא שמח הוא בעצם כופר בהנהגת השם יתברך... זה הרי ברור שבורא עולם שולט בכל רגע ובכל צעד בחיים שלך, הוא זה שמושך בחוטים, הוא מחליט על הכל כולל הכל! אז למה את מאוכזבת מזה שאבא שלך, שאוהב אותך כאילו היית בתו היחידה, הוא זה שמנהל לך את החיים? יש סיכוי שהוא ירצה להרע לך? יש מצב שכזה בו אבא יפגע בבת האהובה שלו? יכשיל אותה?

לא מעט פעמים אנו מונעות מהילדים שלנו דברים מסוימים שהם רוצים כי אנו יודעות שזה יזיק להם. הילדים בוכים ומסתכלים עלינו כעל "אמהות רעות", אבל אנו יודעות שכל מה שאנו עושות זה רק במטרה להגן עליהם, גם כשאננם מבינים זאת! אין להם את הבינה להבין את מה שאנחנו יודעות, הם אינם יודעים ממה עליהם להתרחק ובמה לבחור... אותו הדבר אנחנו. אנחנו רואות רק חלק מהתמונה... לא הכל ידוע ולא הכל גלוי, אבל זה שרואה את כל התמונה ויודע הכל, זה שמכיר אותך טוב יותר מכולם, זה שברא אותך במטרה להטיב לך, הוא זה שמנהל את כל ההצגה של חייך.

הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

אין אפשר להיות בשמחה כשרע לי?

"מצווה גדולה להיות בשמחה תמיד" אמר רבי נחמן מברסלב זצ"ל. אומרת התורה - כל הייסורים וכל מה שעובר עליך זה רק מסיבה אחת... "תחת אשר לא עבדת את האלהיך בשמחה ובטוב לבב" (דברים כח, מז). אז אוקיי, אני רוצה לעבוד את השם, אבל לעשות את זה בשמחה? ואם אני לא שמחה? אם קשה לי? אני מקיימת את המצוות, למה אני חייבת לעשות את זה בשמחה? אדם שזוכה להכיר את בורא עולם, מגלה עולם חדש שלא הכיר קודם. אדם שמכיר את בוראו ואת גדולתו, מגלה באופן חד משמעי וברור שבורא עולם אוהב אותו יותר מהכל ושאותו בורא מופלא ואוהב הוא טוב גמור. אם הוא טוב גמור, וחוק הטוב להטיב, משמע שהוא לא יכול לעשות רע בשום אופן, שהרי זה חוק בפזיקה... חומר לא יכול להפריש מתוכו חומר אחר... טוב גמור לא יכול להפריש רע. הדבר היחיד שמונע מאיתנו להבין את זה באמת, זה שאנחנו מסתכלות רק על הטבע, שאנחנו לא רואות מעבר... לאדם יש חכמה אנושית בלבד, לא משנה כמה חכם יהיה, הוא לא יכול להגיע לחכמה אלוקית. כל עוד אנו חיים בעולם הזה הגשמי, לא נצליח להבין הכל, לדעת הכל או לראות הכל. אבל ברגע שאת מכירה את בורא עולם ומכניסה אותו לחייך, את מבינה שהוא יודע הכל, הוא רואה הכל והוא עושה רק טוב... אז גם אם את מרגישה שמה שקורה לך זה לא טוב, זה לא מועיל לך, זה מוריד אותך למטה... חכי

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

האם צריך ליטול ידיים בבוקר לתינוקות?

חשוב מאוד ליטול ידיים גם לתינוקות, ואף שיש פוסקים המקילים בזה, מכל מקום ראוי להחמיר, ולאחר שהגיעו לגיל חינוך יותר להקפיד על כך.

שמעתי שצריך לכסות את הסכין בשעה שמברכים ברכת המזון האם זה נכון?

נכון מאוד, אמנם בשבת ויום טוב נהגו שלא לכסותו. וע"פ הקבלה צריך להסירו לגמרי בשעת ברכת המזון ולא רק לכסותו, וגם בשבת נכון להסירו.

מי שנוגעת בנעליים של קטן האם צריכה ליטול ידיה?

הלכה אומרת שאדם שנוגע בנעליים צריך ליטול ידיו, אמנם בנעליים של קטן הדבר תלוי אם הוא כבר הגיע לגיל שהוא הולך בנעליים צריך ליטול ידיו, אבל אם הוא אינו הולך על רגליו ושמים לו נעליים רק ליופי, הנוגעת בנעליו אינה צריכה ליטול ידיה.

נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

לאשת
חיל

הבחירה שלך

"הכל בידי שמיים, חוץ מיראת שמיים" - הרב עמרמי שליט"א אומר על הפסוק הזה, שהכול בידיים של הקב"ה, חוץ מהבחירה שלנו האם לראות את השם בכל דבר, יראת שמיים - לראות שהכול משמיים. הבחירה בידינו איך להסתכל על החיים.

המציאות היא אותה מציאות, אנחנו בוחרים איך להסתכל עליה.

כשנשב תחת גג הפלסטיק במרפסת, ונאזין לטיפות הגשם שפוגשות את הגג... תהיה בידינו הבחירה כיצד להסתכל על הסיפור הזה, נאמר "וואי איזה רעש מעצבן אי אפשר לשבת פה", או שנאמר "וואי איזה כיף לשמוע את טיפות הגשם". ברגע שילד שומע את אמא שלו מתעצבנת ורוטנת על כל דבר קטן או גדול, איך הוא יסתכל על החיים? האם הוא יהיה בן אדם אופטימי ושמח? או עסוק בלהתלונן?

כשהעץ של השכן מציץ מהחומה שלנו, אנחנו יכולות לבחור לראות את זה כמטרד, ולכעוס על השכן ואף להתלונן... או לבחור להסתכל על כך

שזה מייפה לנו את החצר, ולומר בקול רם 'איזה כיף לראות צבע ירוק כזה בגינה'.

ילדים שגדלים בבית שרואים בו כל דבר בעין חיובית, הם הרבה יותר בטוחים ושמחים. העולם לא מאיים עליהם, לא כל דבר יוציא אותם משווי משקל... לא מהר הם יגיעו לעצבים ולכעס על הסביבה. כי ברירת המחדל היא קודם כל לראות את הטוב, קודם כל לפרש את המציאות כחיובית. ואז מגיעה ההרגשה הטובה והבטוחה ללב.

מאוד רלוונטי לזמננו, ברגעים שיש אזעקות ומלחמה, לא נשכח תמיד להשליך על השם. תמיד להיות סמוכים ובטוחים על מי שאמר והיה העולם. זהו שעת מבחן שילדינו לומדים מאיתנו איך מתמודדים בחיים, גם כשיש סכנה ממשית, האם זוכרים להיות באמונה או שוכחים מהכל ונכנסים למרה שחורה וללחץ חלילה.

כל פעם שנכנסת לראשך מחשבה של פחד או דאגה, מיד תנסי להפוך אותה למחשבה חיובית, לומר להשם תודה על כך, ולראות את הטוב. לנשום עמוק ולהרגיע את מערכות הגוף, להסתכל לשמיים ולומר לקב"ה עד כמה הוא גדול. וכמה הוא אוהב אותך והכל לטובה בוודאי. יש לו כתפיים רחבות לכל המשא שלך, גלגלי עליו.

איתנו! לחברה או שכנה שעשתה לנו איזו טובה - הודי לה כראוי! אל תראי את הדברים כמובן מאליהם...

קל וחומר אם אלו האנשים הקרובים אלינו - ההורים שלנו, שלעולם לא נוכל להחזיר להם כגמולם הטוב עלינו. עוד לפני שנולדנו הם כבר היטיבו איתנו - אמא סחבה אותנו 9 חודשים של הריון, סיכנה עצמה ונכנסה לחדר לידה, עברה לילות ארוכים ללא שינה בשביל להאכיל ולחתל אותנו... וזה אפילו לא קצה המזלג על כל הטובות שהם עושים איתנו עד היום! ודאי שאסור להיות כפויי טובה כלפיהם. ולא רק כלפיהם - אלא להעריך ולהוקיר גם את הבעל! נכון, אנחנו חיים יחד בבית והחובות מוטלות כביכול גם עליו... אבל עדיין העריכי את הפעולות שלו! תתני מילה טובה... תראי לו כמה את מעריכה. בוודאי כאשר את תדעי להוקיר טובה עבור המעשים ולו הפשוטים ביותר שהוא עושה בבית, והוא ידע להוקיר טובה לך - יהיה הרבה שלום בבית הזה בסינתא דשמיא. העניין כולו שלמדנו ממשא רבינו, הוא לא להיות כפויי טובה כלפי אף אדם חס ושלום... ומה עם לא להיות כפויי טובה כלפי הקב"ה...? לזכור להודות לו על הבריאות, על המשפחה, הודי לו שעכשיו בשבת קודש את קוראת עלון עם דברי קדושה! זכית! הודי לו על עצם הטובה שעשה לך בכך שנולדת יהודיה בכלל... שבת שלום!

מזכת
הרבים
תאיר
ארץ

חסד לא שוכחים

בפרשה שלנו, מבקש הקב"ה ממשא שיאסוף את העם לנקום במדיינים: "נקום נקמת בני ישראל מאת המדיינים", על אשר החטיאו באמצעות נשותיהם 24,000 בחורי ישראל שאח"כ מתו...

משה רבינו באמת אוסף את העם למלחמה על מדין, אבל לא יוצא יחד איתם למלחמה ונשאר מחוץ לה: "וישלח אותם אלף למטה" - אותם ולא אותו... כתוב במדרש תנחומא לפרשת מטות: "הקדוש ברוך הוא אמר למשה שינקום נקמת בני ישראל, והוא משלח אחרים?"

אלא, וטמון כאן יסוד עצום! שמשא רבינו לא רצה להיות כפוי טובה מפני שנתגדל במדין לאחר שברח מפרעה. ועתה הוא לא רוצה להצר להם, לאחר שנהגו איתו טובה!

על זה נאמר: "באר ששתית ממנו מים אל תזרוק בו אבן". אי אפשר להיות כפויי טובה כלפי אנשים שגומלים איתנו חסד! לעולם נרגיל עצמנו להיות מוקירות טובה לאנשים שמיטיבים

עוטפים כל תינוק ברוך!

מחסן חלוקה למצרכים ומוצרי תינוקות
מספק חבילות סיוע לתינוקות ממשפחות נזקקות
כדי שימשיכו לחייך

* ניתן לתרום גם מוצרי החתלה, לולים, עריסות וכו'

זה תלוי רק בכם ☺ **לפרטים > 03-6225225**

יגל לנוער

האחות תסביר לך הכל. אני מעט ממנהר" ופנה ללכת.

יגאל הרגיש שחום אוזניו שורף את קצוות שעריו. "חוצפן שכמוך!", הסתער יגאל על המנתח באגרופים קמוצים, "בני מורדם אחרי ניתוח ואתה הולך כי אתה ממנהר?! לאן אתה כל כך ממנהר, לארוחת צהריים? אולי להפגנה? תתבייש לך! גם את הבן שלך היית מזניח ככה??? רשע מרושע".

המנתח נשבר. "אני ממנהר להלוויה של הבן שלי!!!!" הוא זעק בתסכול ופרץ בבכי.

יגאל השתתק במבוכה. הוא היה מוכן לקרוא לנצח "משה אמת ותורתו אמת" ובלבד שהאדמה תפתח את פיה ותבלע אותו באותו הרגע.

הוא הביט בעיניים קרועות במנתח הנסער צועד בכבודות אל מחוץ למחלקה, ולבו הלם בפראות. "מה קרה לבנו של המנתח?", שאל יגאל את האחות.

האחות מחתה דמעה וסיפרה: "בנו נועם גויס למילואים בצפון, והיום בשעה 9:00 התבשרנו שהוא נפגע קשה. הוא הוטס הנה בבהילות ובמשך מספר שעות נלחמנו על חייו פה בבית החולים. אך בכאב רב נאלצנו לקבוע את מותו בשעה 13:00..."

עולמו של יגאל הסתחרר עליו. הוא ביקש לשבת ולגם מים קרים כדי לצנן מעט את השריפה באזור הלב.

האחות המשיכה לספר: "המנתח הודיע שהלוויית בנו תתעכב בגלל ניתוח דחוף שהוא מוכרח לבצע בחייל גיבור בשם אורי. בתום הניתוח, לאחר שהוא נוכח שהניתוח הצליח, הוא נשק על ראשו של בנך ויצא להלוויה של בנו".

יגאל אחז את ראשו בשתי ידיו שקודם נופפו באיום על המנתח המסור. אלפי קולות הטיחו בו אשמה נוראה על האטימות בה נהג עם המנתח השכול, ועל השפיטה העיוורת בה דן לחובה עם איש חסדו.

לפני שאנו שופטים את מעשי הזולת, עלינו לזכור שיתכן ונסיכות שאיננו יודעים משפיעות עליהם, ולכן אם בכל זאת נבקש לשפוט - נעשה זאת רק לזכות!

מנת שלא לצער, אולם יגאל הרגיש גם הרגיש בסבלו. הוא הביט בשפתיו החשוקות וידע היטב כמה כאב הן אוצרות.

השעון כבר מורה 11:00 ואפילו צלליתו של המנתח טרם נראתה בקצה המסדרון.

יגאל התהלך אנה ואנה בעצבנות, רוקע ברגליו, כוסס ציפורניים ומתנשף בזעם.

גם השעה 12:00 חלפה, וחרף כל ניסיונותיו שלא להרגיז נטה המחוג הצידה והחוזה על השעה 13:00.

"זאת פשוט שערורייה!", מלמל יגאל לעצמו והסתכל בפעם המי יודע כמה בשעון שעל ידו.

רק כעבור חצי שעה נוספת סוף-סוף נראה המנתח צועד במסדרון במבט חתום ובצעדים מהירים.

יגאל לא יכול היה להישאר אדיש.

"אתה לא מתבייש????" הוא צרח על המנתח, "הילד הגיבור שלי מחכה לניתוח ולך יש זמן לאחר?!".

המנתח הביט לתוך עיניו ואמר: "האמן לי שלא שיחקתי בזמן הזה. כעת הבה נזדרז, בנך הרי סובל".

אולם דברי המנתח רק הבעירו את כעסו של יגאל.

"אה, נזכרת שהבן שלי סובל?!?" עיניו של יגאל ירקו גיצים, "מעניין אם הבן שלך היה סובל, האם עדיין היית מאחר ככה???".

המנתח התאמץ לשמור על קור רוח. ניכר היה שהוא מבקש להגיד משהו אך העדיף לשתוק, ובמקום זאת רק אמר: "ברשותך נחסוך את הוויכוח ונתחיל בניתוח".

יגאל הבטיח שיתבע את המנתח בתביעת ענק ולא ישקוט עד שיביא לפיטוריו. "אם לא, אל תקרא לי יגאל!", התחייב בתפיחה על חזהו.

כעבור שלוש שעות הסתיים הניתוח.

המנתח יצא מחדר הניתוח בצעד מהיר, משפשף את ידיו עם חומר מחטא.

"נראה שהניתוח הצליח", אמר ליגאל, "תיכף

חיזוק לנוער

הרב אברהם יצחק מחבר הספר "בכל לבי דרשתיך"

רגע לפני שאתם שופטים

"זאת פשוט שערורייה!", מלמל יגאל לעצמו והסתכל בפעם המי יודע כמה בשעון שעל ידו. אורי, בנו של יגאל, נפצע קשה בלחימה בעזה ועמד כעת לפני ניתוח מורכב ברגליו. הניתוח נקבע להיות בשעה 10 בבוקר.

כבר בשעה 8:00 עבר אורי סדרת בדיקות והכנות, ויחד הם המתינו בציפייה דרוכה לבוא המנתח ובתפילה כנה להצלחה בניתוח.

בשעה 10:30 ניגשה האחות והודיעה על עיכוב לא צפוי של המנתח.

נו, קורה. מה לעשות? יגאל התאזר בסבלנות. הוא ליטף את ראש בנו ומלמל פרקי תהילים שזכר.

אך ככל שנמשך האיחור, נעשה המצב בלתי נסבל. אורי אמנם לא שיתף את אביו בכאביו על

מחזיקים חזק בספר החיים

שבת שלום אחים אהובים שלי

השבת נתחיל בעזרת ה' את משנה ב' בפרקי אבות: "שמעון הצדיק היה משיירי כנסת הגדולה. הוא היה אומר: על שלושה דברים העולם עומד - על התורה, ועל העבודה, ועל גמילות חסדים."

מה הכוונה "על התורה"? לפני הכל - 'אמונה'! אם אנחנו מאמינים שבזאת עולם נתן לנו את ספר החיים - המדריך האמיתי והנכון. בדיוק כמו בלימודי נהיגה או בכל קורס רציני, כשנותנים

הרב יהונתן פרטוש רב מדרשיית "ענפים" בני ברק

לנו ספר חשוב - אנחנו מחזיקים בו חזק, כי אנחנו סומכים על מי שנתן לנו אותו. הוא לא רוצה להכשיל אותנו - הוא רוצה לטובתנו.

כך גם התורה - ניתנה לנו מאהבה. גם אם לפעמים זה לא "זורם", לא נראה לנו, או מרגיש קשה - אנחנו יודעים שזו הדרך הכי טובה, הכי נכונה, והכי מדויקת בעבורנו.

אז נלמד בה, נתחזק ממנה, נחזיק ונאמין בה. כי ספר שהגיע מבורא עולם - שווה זהב. ושמעון הצדיק פותח דווקא בזה - כי זה הבסיס להכל.

שבת שלום ומבורך!

סקה

יודעים את התשובה?
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

תשובה מפרשת במדבר
בגמרא מסכת סוטה כתוב משמת בן עזאי בטלו השקדנים.

נראה אותך חולה

איזה תנא קידש 300 נשים ולמה?

?

פרשת שבוע אירוק

פרשת מטות מסעי

בואו נדמיין יחד שאתם יוצאים למסע ארוך עם המשפחה. אתם יודעים שהייעד שלכם יהיה מקום נפלא, אבל הדרך תהיה ארוכה - 40 שנה! האם זה לא נשמע כמו הרבה מאוד זמן?
בפרשת השבוע "מסעי", התורה מספרת לנו על כל התחנות שעם ישראל

עבר במדבר במשך 40 שנה. 42 תחנות שונות! חלקן היו נחמדות, וחלקן היו קשות. חלקן היו במקומות עם מים, וחלקן במקומות חמים ויבשים. אבל למה הקב"ה לא הוביל אותם בדרך הקצרה לארץ ישראל?
התשובה היא כי כל תחנה לימדה אותם משהו חשוב, גם בחיים שלנו יש "מסעות". כשאנחנו לומדים לקרוא, מתחילים מאותיות ועד משפטים שלמים. כשלומדים לרכב על אופניים, נופלים כמה פעמים אבל בסוף מצליחים.

בורא עולם מצפה מאיתנו, להיות סבלניים, להבין שכל קושי הוא חלק מהמסע שלנו, ולא לוותר. אז בפעם הבאה כשמשהו קשה לנו, אנחנו יכולים לזכור את עם ישראל במדבר - הם לא וויתרו, הם המשיכו הלאה, תחנה אחר תחנה, עד שהגיעו לארץ ישראל, כך גם אצלינו כל קושי עושה אותנו חזקים וטובים יותר. שבת שלום ומבורך.

אמיר מויאל

אם ג'וקים היו דרוכים
הם לא היו דרוכים

אף פעם לא ראיתי צבי
נראה לי שאני
עיוור צבאים

איך קוראים לסבא קטן?
סבון (קרדיט- דוד כהן)

מצאו 10 הצאים

מה

הפסוק למסע צהלה

הילד/ה הזוכה
אילה רינה והראל טל
מירחם

יודעים את התשובה
שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

תשובה מפרשת במדבר:
"ולקחו בנגד תכלת, וְכֹסֶף אֶת-
מִנְרַת הַמָּאֹרֶז וְאֶת-נִרְתִּיקָה"

האמין שכל ילד, לא משנה כמה הוא קטן, יכול לעשות דברים גדולים. הוא היה אומר שאם ילמדו תורה, יעשו מצוות ויאהבו אחד את השני - הם יוכלו להפוך את העולם למקום מואר וטוב יותר. עד היום, מיליוני ילדים ברחבי העולם ממשיכים לשאת את המסר של הרבי - ללמוד תורה, לעזור לאחרים, ולהאמין שהם יכולים לשנות את העולם.

סיפורי צדיקים

הרבי מליובאוויטש

בעיר ניקולייב שבאוקראינה, נולד ילד מיוחד בשם מנחם מענדל. כבר כשהיה קטן, ראו כולם שהוא לא סתם ילד - הוא למד תורה בשקידה ותמיד רצה לעזור לכל מי שסביבו.

יום אחד, כשהיה בן תשע, שיחק מנחם מענדל עם חבריו ליד הים השחור. השמש זרחה, הגלים התנפצו קלות, וכולם נהנו.

אבל פתאום, שמעו החברים צעקה! הם ראו ילד

קטן נופל למים ומתחיל לטבוע. כולם נבהלו, פחדו ולא ידעו מה לעשות. אבל מנחם מענדל הצעיר? הוא לא חיכה רגע. בלי לחשוב פעמיים, הוא רץ לעבר המים הקרים וקפץ פנימה! המים היו עמוקים וגלים הקשו לראות את הילד, אבל מנחם מענדל צלל באומץ והצליח לתפוס אותו. בקושי רב, הוא משך אותו חזרה אל החוף, חייו של הילד ניצלו וכל הסובבים שמחו שמחה גדולה.

כשגדל והפך לרבי מליובאוויטש - המשיך להאמין בילדים ובכח שלהם לשנות את העולם. הוא קרא להם "חיילים בצבאות ה'", כלומר שליחים מיוחדים שמביאים טוב ואור לכל מקום.

בהתוועדות אחת, שבה ישבו מבוגרים רבים, הגיעו גם כמה ילדים והתיישבו קרוב מאוד לכיסא של הרבי. אחד מהחסידים ניסה להזיז אותם ולומר שזה לא המקום שלהם. אבל הרבי חיך ואמר: "הם חיילים בצבאות ה', ואילו אתה אזרח פשוט. איך תוכל לומר להם מה לעשות?" הרבי תמיד

נפלאות הבריאה

שמואל קורייב

גמל

שלום ילדים חכמים!

כמה טוב לדעת כמה העולם שלנו נפלא! כל יצור חי הוא מתנה מיוחדת מהבורא יתברך, שממלא את עולמו בחכמה, סדר ודיוק מושלם. היום נספר לכם על יצור מיוחד מאוד - הגמל, שהוא ממש פלא במדבר!

שפתיו קשות מאוד, כדי שיוכל לאכול קוצים וצמחים חדים בלי להיפצע.

הוא כמעט ואינו מזיע, כדי לא לאבד מים, וזה שומר עליו מיובש. פרוותו שומרת עליו מחום היום וגם מקור הלילה.

הוא יודע לווסת את חום גופו לפי מזג האוויר, לזהות ריחות ממרחקים גדולים, ולזכור דרכים במדבר גם אחרי זמן רב.

הגמל יכול לרוץ במהירות מפתיעה של עד 40 ק"מ בשעה, למרות שהוא נראה איטי.

ברכיו מצופות כריות עבות, כדי שיוכל לשכב על האדמה הקשה בלי להיפצע.

לנקבת הגמל קוראים נֶאָקָה, והגמל הקטן שנוול ממנה - קם והולך על רגליו כבר מהיום הראשון לחייו.

הגמל מסוגל לשאת מאות ק"ג על גבו, ולכן גם היום משתמשים בו לתחבורה, תיירות ונשיאת משאות.

יש גמלים עם דבשת אחת ויש עם שתיים, והם חיים גם בארץ ישראל - במיוחד באזורים מדבריים בדרום.

ילדים אהובים, כמה פלאים רואים אנו בכל פרט בגוף הגמל!

מי נתן לו את כל הכוחות והחכמה הזו? רק בורא העולם, ה' יתברך, שברא הכול בחכמה עמוקה. בכל פעם שאנו רואים גמל, נזכור להודות לה' על בריאתו הנפלאה!

הגמל נקרא "ספינת המדבר", כי הוא יכול ללכת מרחקים עצומים ולשאת משאות כבדים בלי להתעייף.

רגליו הארוכות מרחיקות את גופו מהחול הלוהט, וכפות רגליו הרחבות מונעות ממנו לשקוע.

עיניו מוגנות על ידי שתי שורות ריסים, ויש לו עפעף שלישי שקוף, כמו משקפיים, שמגן על עיניו מסופות חול.

גם הנחיריים שלו נסגרים כדי למנוע כניסת אבק וחול.

הגמל מסוגל לשתות עד 70 ליטר של מים בכמה דקות, ולהחזיק ימים רבים בלי לשתות שוב.

המים אינם נשמרים בדבשת, אלא בגופו. הדבשת מלאה שומן, שנותן לו אנרגיה כשהוא לא מוצא מזון. כשהיא ריקה, היא צונחת הצידה.

הספר שבוע
במתנה
לכל משתתף

פרשת שופטים

ה' - ו' באלול | 29.8.25

רח' עוזיאל 44, בני-ברק

הזמינו חברים,
שמרו מקום ותהנו משבת
מלאה בשלווה ונשמה

לפרטים התקשרו >
03-8000-770

שבת בלתי

נשכחת

עם הרב יגאל כהן

סיפור אישי
מעורר
השראה עם
מאמן הכושר
גבע בן ששון

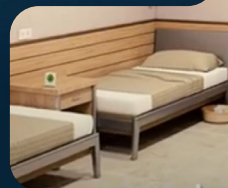
שיחה אחד על
אחד עם הרב
יגאל כהן

שירה
ושמחה
עם הרב
יהונתן פרטוש

חדרים
מפוארים

סעודות שבת
עשירות
בפנסיון
מלא

תודה

שלא שכחתם אותי

מפעל החסד של הרב יגאל כהן מחלק מדי שבוע
סלי מזון ומצרכים לכ-800 משפחות הזקוקות לכך.
בנוסף, "המסעדה" שלנו פתוחה מדי יום ומגישה
ארוחת צהריים מכובדת לכ-200 ילדים ומבוגרים
מעוטי יכולת.

לתרומות ולשותפות: 03-8000-770

היו שותפים בחסד!

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

ניהול: עוז כהן | עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל ונטלי בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

להצלחת
רחל ואהרון עמרני

לרפואה שלימה
תקווה בת שרה

לעילוי נשמת
שלמה בן חיים

לעילוי נשמת
אהרון פרש בן אלגריה

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מהדין בת זיוה ע"ה